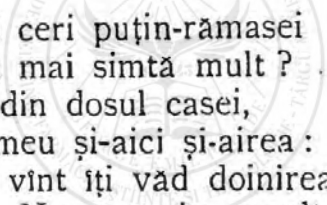

NUCUL

Tot mai ceri puțin-rămasei
Inimi să mai simtă mult ?
Nucule din dosul casei,
Tot al meu și-aici și-airea :
Ziua 'n vînt îți vad doinirea,
Noaptea și-o ascult.

Umbra ta 'nvălia rotundă
Masa cea de nu-știu-cînd,
Și-amindoi pe banca scundă,
Eu robînd suflarea 'n gură,
Și, cu acu 'n cusătură,
Mama-mea cîntînd.

Jale tu, din legănată
Doină, ce de-amar omori !
Dar tu știi că niciodată
Nu cîntam, urmîndu-i cîntul,
Numai, nuce tu, și vîntul
O 'nsoțiai aori.

Și-urmarind fugara-mi minte,
Mă 'nvățai, prieten bun,
Cum s'adun în gînd cuvinte,
Și-mi cîntai spre-a-mi da cărare,
Și vedeam că ies cîntare
Vorbele ce-adun.

Ca și-atunci, mai coase mama,
Coase și suspină rar,
Dar cînd da 'ndărat marama
Desvălindu-și cîmpul frunții,
Parul ei e alb ca munții
Ernii lui Ghenar.

A murit pe lunca macul,
A murit și-i mult de-atunci.
Rasvrătit se miră acul
Mini trudite-acum că vede—
El e tot copil, și crede
Că-i tot vara 'n lunci.

Plînge-acum cîntînd sub tine,
Nucule, pe cel ce-i dus—
Nu mai vine, o nu mai vine!
Și-și îngroapă 'n palme fața:
Cit de tristă-i sting ei viața,
Neguri din Apus...

G. Coșbuc..

